

Lheničtí „Písečané“ - studenti a šermíři devatenáctého století

Od září roku 1877 se po slavnostním otevření pilně vyučovalo v osmi třídách nově postaveného Císařského a královského gymnasia v Písku. O něco později tu v pěkné budově na Budějovickém předměstí také studovali František a Josef Vincíkové ze Lhoty Ratiborovy. Maturitní zkoušky úspěšně složili v létě r. 1897. V tehdejších školních záznamech lehce rozpoznáme i později proslavená jména některých jejich spolužáků. Tak třeba grafik Josef Váchal se mihl píseckým gymnasiem právě v roce 1897, básník Antonín Sova je navštěvoval v letech 1881 - 1885, nebo Fráňa Šrámek 1889 - 1894. František Vincík dal potom přednost státní službě jako úředník finanční stráže, Josef se stal farářem (+ 1923). Lhenický rodák František Stehlík v Písku maturoval r. 1902 a svou profesní kariéru ukončil jako přednosta známé pražské pojišťovny Fénix. Zemřel ve svém rodišti v roce 1943.

První písecké gymnasium, zvěčněné na připojeném snímku, bylo však otevřeno již 9. 11. 1778 ve starém měšťanském domě na Malém (Grégrově) náměstí. Od roku 1850 pak byl jeho prozatímním sídlem obecní dům č. 1 na Velkém náměstí, až do výše zmíněného roku 1877. Tímto starším ústavem prošli mezi jinými i spisovatel šumavského ráje Karel Klostermann (v letech 1862 - 1865) a malíř Mikoláš Aleš (1866 - 1867).

Ještě dříve, nebo současně s nimi zde příležitostně studovali další rodáci z městyse Lhenic, kteří pak přešli na jiné školy. Byli to Josef Elhenický (v roce 1828, narozen 1813 v domě Elhenických). Také Karel Gregora (1830 - 1831, narozený 1817 - syn právníka a podnikatele ze zámku) a i budoucí rekordman ve lhenické starostenské službě Arnošt Gregora (1833) rovněž z čp. 156. Dále Jan Podlaha (1840 - 1843), Vojtěch Hošna (1841), Jan Osner (1848) - syn zdejšího učitele Floriána Osnera. Ten zažil, jak se tu 18. září toho roku začalo úředně vyučovat češtině. Následoval příští bohoslovec a farář Arnošt Nemastil (1852) syn zakladatele křížové cesty v Brabcích, Prokop Novák (1858 - 1861) a Adolf Mahel (1906).



Listováním v gymnasijských ročenkách snadno zjistíme priority klasické výuky a tehdejší klíčové kompetence. Nešlo o žádnou suchopárnou instituci. Písečtí profesori navíc prosluli precizní organizací výletů a poučných vycházek v rámci výchovně vzdělávacího programu: „ ... za každého počasí jen trochu snesitelného, neboť jen tak otužíme mládež svou. Chystáme-li se do větších míst průmyslových, ohlašme vždy listem návštěvu tamní městské radě. U výletu po dráze doporučí se den dva předem přednostovi stanice oznámiti, by žákům vhodná místa ve vozech reservoval.“ Studentský rozvrh mimo vyučování byl také nabitý: „ Středy a soboty odpoledne na jaře tenis, v létě plavání, veslování, na podzim bicykl, v změ kluzba, saňkování, ski. Za nepřízně počasí střelba do terče, šerm, kuželky, kulečník, šachy. Neděle ráno služby Boží, večer taneční hodiny ... “ Nakolik se v souhrnu všechny studijní dovednosti rozvinuly v dalším životě pracheňské mládeže? Jak a kde, to už většinou patří k rodinným tajemstvím.

Pramen:

Stopadesát let píseckého gymnasia 1778 - 1928. Přehled dějin ústavu a vzpomínky bývalých žáků. Seznam žáků píseckého gymnasia od jeho založení r. 1778 do r. 1928 sestavil prof. Jan Klenc. Vydáno nákladem Podpůrného fondu Státního gymnasia v Písku, 1928.

Pro ML připravil -mt-